



HARMADIK FEJEZET – A HENTES DÜHÖNG,
BASZTIÁN RENDBIZTOS SZOMORÚ,
ÉS SZILIU SZAMARA NEM AKAR MENNI

A mikor a hentes másnap reggel benyitott a boltjába, előntötte a méreg. Mindjárt látta, hogy ott jártak a rablók, elvittek négy sonkát, két marhaszegyet, három nagy darab sertés-

sültet és ráadásul hurkát, kolbászt. Békeszerető ember volt, de most öklével az asztalra csapott, és így szólt:

– Megyek is egyenest a rendőrségre, bejelentem az esetet. Akkor Basztián rendbiztosnak kötelessége letartóztatni a rablókat.

Úgy is tett. Még csak nem is kellett a rendőrségig elfáradnia, már a piacon találkozott a vidáman dúdolgató Basztián rendbiztossal.

– Rendőrbiztos úr, ez így nem mehet tovább! Ami sok, az sok!
– tört ki a hentesből a bosszúság.

– Igaza van. Nem mehet így tovább – bólintott Basztián. – Vagyis nem tudom, miről beszél, mi nem mehet tovább?

– A rablók ma éjjel a hentesüzletben jártak.

– Ejnye, ez szomorú eset.

– Hallatlan! Mit nem merészelnek!

– Hallatlan. Ebben is igaza van. És elvittek valamit?

– Elvittek négy sonkát, két marhaszegyet, három nagy darab sertéssültet és ráadásul hurkát, kolbászt.

– Szomorú, hogy ilyen rossz hírekkel kezdődik ez a mai szép napunk – csóválta fejét Basztián rendbiztos.

– Valamit okvetlenül tenni kell – mondta a hentes.

– Okvetlenül. Máris feljegyzem a zsebkönyvembe.

– A rablókat le kell tartóztatni, mégpedig rögtön!

– Hát persze, persze. De mindennek megvan a maga rendje s módja. Először felírom a könyvembe, aztán majd alaposan megfontolom a dolgot.

– A rablókat már régen el kellett volna fogni! – kiabált a hentes, mert olyan mérges volt, hogy az illendőségről is megfeledkezett.

Basztián rendbiztos szomorúan nézett rá.

– Ide hallgass, kedves barátom! Letartóztatnál te már olyan rablókat, akiket oroszlán őriz?

– Nem. De én nem is vagyok rendbiztos – felelte a hentes.

– Ami azt illeti, én se leszek sokáig az, ha az oroszlán felfal – mondta erre Basztián.

– Bocsásson meg, rendbiztos úr, erről megfeledkeztem – mentegetőzött a hentes.

– Na meg a mai nap különben sem alkalmas. Most nem foglalkozhatom letartóztatásokkal, hiszen tudod, hogy holnap milyen nagy ünnepe van a városnak. Rengeteg dolgom van még, tele van a fejem gonddal. A parkban, a régi színpadon lesz az előadás, játszik a Városi Zenekar, énekszámok is lesznek, meg minden.

– Értem – mondta a hentes. – De hát mégis csak be akartam jelenteni az esetet.

– Foglalkozom a dologgal, nyugodt lehetsz. Most, amíg az utcán végigmegegyek, csakis ezen fogok gondolkozni.

Azzal udvariasan biccentettek egymásnak, és útjukra indultak.

De volt ott valaki, akit nem lehetett ilyen könnyen megnyugtatni. Zsófi kisasszony ugyanis éppen az erkélyén porolt, és akaratán kívül végighallgatta az egész beszélgetést. Meg is volt a véleménye!

ZSÓFI KISASSZONY HARAGOS DALA

Pfuj, ezt tovább nem nézhetem!

A méreg majd megesz,
hogy itt minden csak móka, vicc,
mindenből tréfa lesz!

Ha más is olyan volna itt,
mint jómagam – hajajj! –,
de olyan nincs több, nincs bizony,
hisz éppen ez a baj!

(Hajajj!)

Itt van mindjárt a jó, derék
és nyájas Basztián.
De arra kell, hogy jó legyen?
Azért tartjuk talán?
Rendőrnök jobb, ha szigorú
és büntetni szeret,
letartóztat, fogdába zár,
ahány embert lehet.
(Bizony!)

Jó Basztiánunk aluszik,
neszekre nem figyel.
S ha rablók ólálkodnak itt,
lophatnak, ami kell.
De én majd elbánok velük!
Ellátom bajukat,
csak jöjjenek! Nyakon csípem
egyszerre hármukat!
(Bizony!)

Basztián rendbiztos eközben békésen mendegélt, és a hentes
dolgáról gondolkodott. De nem sokáig gondolkodhatott, mert
látta, hogy egész sereg ember gyűlt össze a piactér túlsó végén.
Tudni akarta, miért csődült össze, mit bámul ott a nép.

– Mi történik itt? – kérdezte.

– Sziliusz számarra nem akar menni – felelte Szőrenszen bor-
bély.

– Láttak már ilyet? – panaszkodott Sziliusz. – Megkötötte
magát, és nem mozdul egy tapodtat sem.

– De hiszen megakasztod az egész forgalmat, Sziliusz barát-
om – mondta Basztián rendbiztos.





– Igen, útban vagyok. De mit csináljak, ha a szamár nem akar menni?

– Nehéz a teher? – kérdezte Basztián.

– Nehéznek éppen nem nehéz, egypár üres zsákot raktam a kocsira.

– No várj, majd segítünk biztatni a csacsdat. Ide hozzám, emberek!

Azzal nekiálltak együtt, mind, ahányan ott voltak. A borbély meg a tanító, a suszter és a villamosvezető. Az egyik hátulról nógatta a csacsit, a másik előlről próbálta húzni.

– No most! Hopp!

De a csacsi mereven állt, egy tapodtat se mozdult.

– Ez már baj – mondta Basztián rendbiztos.

– Ilyen csökönnyös állat ez, látják – mondta Sziliusz. – Kitelik

tőle, hogy itt áll egész estig meg holnap is, ha közben hirtelen meg nem gondolja magát.

– Elég rossz napot választott – mondta Basztián rendbiztos.

– Te is tudod, hogy holnap van a város nagy nyári ünnepe. Rengeteg kigondolnivalóm van még addig.

– A lehető legrosszabb napot választotta – bólintott Sziliusz.

– Ni csak, ott jön Tóbiás! – kiáltott fel a borbély. – Ő mindenre tud tanácsot.

– Így van, nincs nála okosabb – helyeselt Berg boltos.

Sziliusz fejet hajtott Tóbiásnak, és így szólt:

– Bocsáss meg, Tóbiás uram, de ha te nem segítesz rajtunk, igazán nem tudom, mi lesz. Itt állunk, amint látod. Jobban mondva, a szamár megállt és nem akar továbbmenni. Áll a vilamosunk, és itt áll Basztián rendbiztos is. Mit tegyünk, mondd meg?

Tóbiás egy darabig gondolkodott, csak aztán felelt:

– Talán fogd ki a kocsiból a szamarat.

– No, azzal ugyan semmit se érünk – mondta Sziliusz, de azért szót fogadott Tóbiásnak.

– És most húzd ide a kocsit a csacsi mellé, Sziliusz barátom.

Sziliusz ezt is megtette.

– Helyes. Akkor most megfogjuk együtt a csacsit, és felteszszük a kocsira. Egy, kettő, há-rom! Hopsza!

A csacsit együttes erővel feltették a kocsira.

– Ezzel megvolnánk – mondta Tóbiás. – Most már csak be kell fognod magadat a hámba, Sziliusz, és hazaviheted a kocsit is, meg a csacsit is.

Sziliusznak nem tetszett a dolog, de befogta magát a kocsi elé, és nekirugaszkodott. A csacsi meg nyugodtan állt az üres kocsin, és bizonyosan tetszett neki, hogy nem ő húz, hanem őt húzzák. „Ihaha!” – nevetett a maga módján. Az emberek is nevettek.

– Hiába, Tóbiás az Tóbiás, jóformán mindenre tud orvosságot.

Csak Sziliusz dohogott:

– Jól elkényeztetjük ezt az állatot.

A forgalom újra megindult, a villamos továbbment egészen a Kardamóm hídig, mint máskor, és a villamosvezető meg az utasok tovább énekelhették kedves nótájukat.

– Nem maradhatok tovább – mondta Szőrenszen borbély. – Sietek haza, most van az utolsó próbánk. Hiszen tudjátok, milyen nagy napunk lesz holnap.

A borbélyüzletben már várták a barátai: Berg boltos, a kürtös, Hagerup, a dobos és Anderszen, a város úszómestere és zenetanára, egyben fuvolistája. Mind a három elhozta a hangszerét is, ők voltak ugyanis a Kardamómi Városi Zenekar, és még egyszer utoljára el akarták próbálni a holnapi számukat.

– No akkor kezdhetjük is – mondta a borbély. – Egy, kettő, három! – És rázendítettek az indulóra.

